

A 202
63

Öleß katuse all.

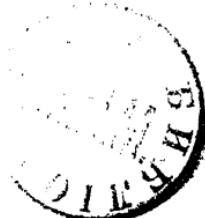
Rudolf Blaumann'i Läti uudisjutud.

~~~~~  
Eesti keelde toimetanud  
Edvard Wisse.

Ainus kirjaniku poolt lubatud töö.

## Sisu:

1. Raudupi peremaene.
2. Raha sukkades.
3. Piikne.




---

## Tallinnas.

R. Busch'i raamatukaupluse tuluga trükitud.  
1892.

А

Дозволено Цензурою. — Дерптъ, 7 Мая 1892 г.

~~~~~  
Печатано въ типографіи А. Зейдельберга въ Вейсенштейнѣ.

А

Juhfsõnaks.

Ilma, et selle nähtuse mõõduandjaid põhjusid, miks nii ligilähedased naabrirahwad, nagu Eestlased ja Lätlased, ei tee-lelises, kirjanduslises ega seltslises tutvustelemises siamaani kõige wähemat lokkupüüet ei ole aivaldanud, sügavamalt arutama hakkasin, astun kõhe paari seletava sõnaga eel-seisva raamatuke se poole, millel wäljaandmist ma juba mõne aja eest iseäralise lõbutundmise ja rõõmuga plaanisin ja mis nüüd wiimaks ettevõtteks on saanud, ettevõtteks, millele ma kõige lootusrikkamad õnnesooowid teele kaasa wōin anda. Minu sugurahwas saab neist kõlmest uudis-jutust, mis ma selle raamatukesse sisse mahutanud, üht naabrirahwa kirjanikku tundma, kes oma kodumaal juba ammugi sel mõõdul auustatud ja lugupeetud on, nagu ta seda oma haruldaste annetega ära teeninud. Noor Läti kirjanik Rudolf Blaumann on üks neist uue aja sulemeestest, keda kõrgem haridus ja selginud mõistus ühele seisupaigale tööstnud, kust nad elu ja ilma nõnda näha ja tähele panna wōiwad, et sellest igapidi loomulist piltri maalida. Aga Rudolf Blaumann on ka kirjanik, kes oma loomu- ja looduse-töfiste kujutuste üle, olgu need ka paljad kui töde ise, nõiduwa luulevoori laotab, loodust kuns-tiga wennastab. Eesfeiswatest jutustustest saab siis Eesti

IV.

Lugeja Läti naabrirahwa siisemiseest elust nii mõnegi huvitava päästuki näha, ühtlaasi aga ka Lätlaste kõige paremat ja huulhamat jutustajat tundma õppima. Kõik kolm juttu on Läti keelus ilmunud, „Raudupi perenaene“ ja „Pifne“ aga ka Saksa keelsel ümberpanekul. Et Rudolf Blaumann praegu Riias ühe siinse Saksa lehe toimetuses minuga ühes töös on, siis on auustatud ametivend ise mulle juhatuse- ja seletusega tema uudisjuttude Eesti keelde kirjutamise juures tähtsalt abiks olnud, mille eest talle südamelist tänu awaldan.

Peaks neil esimestel Läti uudisjuttudel, mis Eesti keelus minu sugurahwa sella lähevad, see lahek västuvõtke osaks saama, mida ma kindlasti loodan, siis saan ma oma armalts ülesandeks pidama, eesmesele vihulisele varsti teist järele saata.

Riias, septembri kuul

1890.

Eduard Wilde.

Raudupi perenaene.

Peinahelin kõrgest kriku-tornist, leinalaul surnuaijal,
hulg turbi nägusid lahtise haua ümber, hauas tore
must puusärg, lena lillepärg puusärgi pääl, aga
pisaraid — ei kusgil. . .

Keda heidetakse täna igawesele unele?

Rikast Raudupi peremeest.

„Meie elu testab seitsekümmend aastat, ja kui see palju on, siis on see kahelksakümmend aastat, ja kui see kallis on olnud, siis on see mure ja töö olnud“... nõnda algab õpetaja pühakuhäalega ja peab nende Jumala mehe sõnade üle liigutawa kõne. Ta kõneleb kadunud peremehest, et ka tema elu mure ja töö olnud, ta kõneleb tema kuafest põdemisest, kõneleb, missuguse õige křiſtliku kannatusega ta kõik oma päale wõtnud. Õpetaja kõneleb ilmalikuſt warast ja et surnud mehel seda küllalt olnud, et ta aga oma südant mamona fulge ei olla kõitnud, waid ſelle wara järele igatsenud, mida koi ega rooste ei riku ega targad wõtta ei saa. . . Ta kõneleb lõppeks weel mahā jääanud tõbifest, waeſestlapfest, lese murtud südameſt ja hüüab palves ſelle